

Hans Kuyper

Schaatsen in de mist

Tekeningen Mark Janssen

Leopold / Amsterdam

Mees Bert

‘We hebben een nieuwe,’ fluistert Merel.

‘Een meester,’ zegt haar tweelingbroer. ‘En moet je z’n bril zien!’

Merel en Melle blijven staan in de deuropening van hun klas. Bij het bord staat een slungelige man met ongeschooren wangen. Zijn haar ziet eruit alsof hij het nog nooit heeft gekamd. En op zijn neus staat een gigantische bril. Een roze bril.

Melle schuift zijn eigen brilletje wat rechter voor zijn ogen om alles beter te kunnen bekijken.

‘Is dat wel een meester?’ fluistert hij. ‘Ziet er meer uit als een soort schaker. Hij heeft vast geen diploma.’

‘Goedemorgen,’ zegt de man bij het bord. ‘Ga gauw zitten allemaal.’

Merel wordt opzij geduwd. De klas stroomt het lokaal binnen. Er wordt gekletst en gegiecheld. Roos pakt Merel bij de arm.

‘Waar hebben ze die nou opgeduikeld?’ fluistert ze. ‘Was zeker in de aanbieding...’

‘Of van internet,’ giechelt Merel.

‘Stilte, alsjeblieft,’ zegt de man bij het bord.

Het wordt een beetje rustiger, maar hier en daar klinkt nog een lachje. De man bij het bord poetst zijn bril op aan zijn overhemd.

‘Jullie zullen wel denken: wat ziet juf Simone er opeens

gek uit,' zegt hij. 'Dan kan ik jullie geruststellen. Juf Simone ziet er helemaal niet gek uit. Ze ziet er nog net zo uit als altijd. Alleen is ze niet hier, maar thuis in haar bedje. Ze is namelijk ziek. En dát komt weer doordat ze gisteren door het ijs is gezakt.'

Merel schrikt. Je kunt heel erg ziek worden van door het ijs zakken. Daar heeft mama al vaak genoeg voor gewaarschuwd. Als je het te koud krijgt, kun je zelfs doodgaan.

'Maak je geen zorgen,' zegt de man bij het bord. 'Juf Simone ligt gewoon te hoesten en te proesten. Met warme thee en kippensoep is ze maandag weer op de been.'

'En paprikachips,' roept Wouter.

De man bij het bord kijkt verbaasd op.

'Paprikachips?' vraagt hij.

'Daar is juf Simone aan verslaafd,' legt Merel uit.

'O, goed. Paprikachips. Ieder zijn meug. Nou ja. Misschien helpt het.'

De man bij het bord zet zijn bril weer op zijn neus en kijkt de klas rond. Het wordt opeens heel stil. Zomaar. Vanzelf. Dat komt vast door die grote ogen met de roze cirkels eromheen.

'Ik ben meester Bert,' zegt de man. 'En ik ken jullie nog niet. Ik weet niet of jullie een leuke klas zijn. Waarschijnlijk wel, maar ik neem geen risico's. Daarom begin ik enorm streng. Bereid je daar maar vast op voor.'

'Wij zijn een hartstikke leuke klas!' roept Emre.

'D'r uit!' brult meester Bert. 'Ik had je niks gevraagd.'

Merel schrikt ervan. Emre krijgt nooit straf! Daarom heeft hij ook meteen een rood hoofd. Hij wil iets terugzeggen, maar meester Bert wijst naar de deur.

Niemand in de klas durft een mond open te doen.

Emre zucht en staat op. Langzaam loopt hij het lokaal uit. Als hij bijna op de gang is, roept meester Bert hem terug.

‘Zie je wel hoe streng ik ben,’ zegt hij. ‘Ga maar gauw weer zitten.’

Merel begrijpt er niets van. En Emre ook niet, ziet ze. Aarzelend loopt hij terug naar zijn plek.

‘We beginnen met lezen,’ zegt meester Bert. ‘Pak allemaal je boek en ik wil een kwartier lang alleen maar spellen horen vallen.’

Merel kijkt de klas rond. Iedereen rommelt in zijn laatje op zoek naar zijn leesboek. Maar je kunt zien dat ze allemaal in de war zijn.

Wat een vreemde man is dit! Niemand zegt een woord.

Dat blijft de hele ochtend zo. Tijdens de rekenles, tijdens het dictee. En dan is het eindelijk speelkwartier. Merel is blij dat ze naar buiten mag. Lekker de kou in. Sneeuwballen gooien op het plein.

‘Wat een rare vent,’ zegt Roos. ‘Hij lijkt wel niet echt. Misschien hebben ze een camera in de klas verstoppt. Dan komen we op tv, in zo’n programma. Weet je wel, dat ze mensen voor de gek houden.’

‘Hij geeft wel echt les,’ zegt Merel.

Emre gooit een sneeuwbal naar Merels hoofd. Maar gelukkig ziet ze hem aankomen. Dus vangt Merel de sneeuwbal op en gooit hem net zo hard weer terug. Recht op Emres voorhoofd!

‘Tien punten!’ roept meester Bert, die achter haar staat. En dan gooit hij een hand sneeuw in Merels nek.

‘Ik heb iets besloten,’ zegt meester Bert als iedereen weer binnen is. ‘Ik heb besloten dat jullie een geweldige klas zijn. Werkelijk waar. Modelkinderen. Zo’n heerlijk klasje als jullie heb ik nog niet eerder meegemaakt. En daarom gaan we vanmiddag schaatsen.’

Er stijgt een enorm gejuich op. Meester Bert steekt zijn handen omhoog tot het weer stil wordt.

‘De vraag is alleen,’ gaat hij verder, ‘of iedereen schaatsen heeft. En wat doen we met de overblijvers?’

Het wordt een heel geregeld. Meester Bert vindt het zelfs goed dat er gebeld wordt in de klas. En het komt allemaal in orde. Kylie neemt de schaatsen van haar broertje mee voor Emre. Roos mag de kunstschaatsen van Merels moeder lenen – met een extra paar sokken. Er is voor iedereen wel wat. Meester Bert is tevreden.

‘Jullie zijn echt een superklas,’ zegt hij. ‘Vanmiddag gaan we meteen vanuit school naar het meer. Maar denk erom, blijf uit de buurt van het riet. Daar is het met juf Simone ook zo gruwelijk misgegaan. Voor je het weet, lig je in bed met een zak paprikachips naar een tekenfilm te kijken. En dat wens ik niemand toe. Doe wat ik zeg, dan komt alles goed. Wie toch door het ijs zakt, wordt voor straf heel nat. Dan weet je dat vast.’

De klas lacht.

Mees Bert is een rare, denkt Merel. Maar wel een leuke rare.

Een meeuw

Het meer ligt er schitterend bij. Baanvegers hebben de meeste sneeuw naar de randen geschoven. Het ijs in het midden is pikzwart en glad. De hele klas verdringt zich op het steigertje waar Merel en Melle in de zomer altijd hun rubberboot te water laten. Er is maar net genoeg plek voor iedereen.

‘Heerlijk, hè,’ zegt meester Bert. ‘Wat een weelde, zo’n winter. En we moeten ervan genieten, want het dooit.’

‘Echt?’ vraagt Merel.

‘Ja, het houdt een keer op, natuurlijk. Alles houdt een keer op. Het is nu al boven nul.’

‘Kunnen we dan niet meer schaatsen?’ vraagt Melle.

‘Het ijs is heel dik,’ zegt meester Bert. ‘Het is niet zomaar weg. Maar als er water op komt, is dat minder prettig. Vooral als je valt.’

‘Ik val niet!’ roept Melle.

Hij klikt de sluitingen van zijn schaatsen dicht en schaatst weg van het steigertje. Hij kan het écht goed. Hij valt niet.

‘En jij?’ vraagt meester Bert aan Merel.

‘Ik val ook niet.’

‘Jammer,’ zegt meester Bert.

Aan de overkant van het meer is een brede vaart die naar een veel groter meer leidt. Daar zijn Merel en Melle met

papa al eens geweest. Maar van meester Bert moeten ze op het kleine meer blijven.

‘Ik wil jullie kunnen zien,’ zegt hij. ‘Ik wil geen kinderen kwijtraken. Dat staat zo slordig.’

Het geeft niet. Op het kleine meer is genoeg te doen. Merel schaatst een wedstrijdje met Roos. En daarna moet ze Emre helpen. Die heeft nog niet vaak geschaatst.

Wouter vindt een nieuwe sport uit: ijsvoetbal. Hij heeft ergens een oude bal gevonden en van schoenen twee doelen gemaakt. En nu schopt de hele klas er met schaatsen tegenaan.

De sport is geen groot succes. Binnen de kortste keren is de bal helemaal stukgesneden en iedereen is een paar keer hard gevallen. Merel ook: ze heeft een heel natte, koude kont. Meester Bert verbiedt het spel.

‘Schoppen met schaatsen aan is veel te gevaarlijk,’ zegt hij. ‘Ik wil niet dat jullie als plakjes salami naar huis gaan.’

‘Dat staat ook slordig, natuurlijk,’ zegt Melle.

Merel is allang blij. Ze houdt niet van voetbal. Ook niet op gewone schoenen. Liever rijdt ze naar het grote meer. Ze kijkt naar de schaatsers die daar wel naartoe gaan. Die kunnen lekker ver rijden. Eindeloos ver. Je kunt de overkant niet eens zien.

‘Zullen we morgen nog een keer daarheen?’ vraagt Melle, die achter haar aan is gekomen.

‘Het dooit,’ zegt Merel.

‘Maar het ijs is nog dik genoeg. En wij vallen niet, toch?’

‘Behalve bij ijsvoetbal...’

Merel staart in de verte. Het grote meer is mooi. Het is er stil. Je bent er helemaal alleen met het ijs. Maar is het wel veilig?

‘Moet je hier kijken,’ zegt Melle opeens.

Hij is naar het begin van de vaart gereden.

‘Pas op,’ zegt Merel, want Melle staat gevaarlijk dicht bij het riet. ‘Daar is het ijs dunner.’

‘Ja, maar er ligt hier een vogel!’

Merel schaatst naar Melle toe. Ze blijft op veilige afstand van het riet. Tussen de bevroren stengels ligt een meeuw op zijn zij. De vrije vleugel ligt uitgestrekt over het ijs en zijn pootjes trillen. Hij is niet dood. Maar erg gezond ziet hij er ook niet uit.

‘Zielig,’ zegt Merel.

‘We moeten mees Bert erbij halen,’ zegt Melle. ‘Blijf jij hier.’

Hij schaatst meteen terug naar de groep. Merel rijdt nog een stukje dichterbij naar de vogel toe. Ze stamppt even op het ijs om te kijken of het haar wel houdt. Dan pas knielt ze bij de meeuw neer.

‘Stil maar,’ zegt ze. ‘We halen hulp.’

Merel steekt een hand uit om het beestje te aaien, maar de meeuw richt zijn kop op. Met zijn scherpe, gele snavel pikt hij naar haar vingers.

‘Niet doen,’ zegt Merel. ‘We doen je geen kwaad.’

De meeuw begrijpt haar niet. Hij kijkt Merel aan met zijn koude ogen en flappert zwakjes met zijn vleugel.

Melle is snel terug. Meester Bert is meegekomen. Hij hurkt naast Merel neer en schuift zijn enorme bril wat hoger op zijn neus.

‘Een zilvermeeuw,’ zegt hij. ‘*Larus argentatus*.’

‘*Larus watte?*’ vraagt Melle.

‘*Argentatus*,’ herhaalt meester Bert. ‘De Latijnse naam. Ik ben dol op vogels, namelijk.’

‘Vooral op uilen zeker,’ flapt Melle eruit.

‘Dat is geen leuk grapje, jongeman,’ zegt meester Bert.
‘Vooral niet van iemand die zélf een bril draagt.’

Hij steekt twee handen uit en pakt de meeuw stevig vast. Zo kan het beest zijn vleugels niet gebruiken, en pikken lukt hem ook niet meer. Meester Bert komt overeind.

‘Hij is niet gewond, zo te zien,’ zegt hij. ‘Waarschijnlijk gewoon uitgeput. Er is weinig voedsel voor hem. De winter duurt al zo lang. Zelfs de vuilnisbelten zijn bevroren.’

‘Wat gaan we doen?’ vraagt Merel.

‘Eerst gaan we bij het riet weg,’ zegt meester Bert.

Met z’n drieën schaatsen ze terug naar het midden van het meertje. De rest van de klas komt nieuwsgierig om hen heen staan.

‘Dit beestje moet naar de vogelopvang,’ zegt meester Bert. ‘Maar hoe krijgen we het daar? Ik heb geen auto.’

‘Mijn moeder wel,’ zegt Merel. ‘Die is vanmiddag vrij. Ik kan haar bellen.’

‘Doe dat maar,’ zegt meester Bert.

Hij houdt de meeuw dicht tegen zich aan. Het dier pikt in zijn jas, maar die is zo dik dat meester Bert er geen last van heeft. Zo schaatst hij terug naar de steiger, met de klas achter zich aan. Merel belt haar moeder.

‘We hebben een meeuw, mam,’ zegt ze. ‘Die moet naar de vogelopvang. Kun jij rijden?’

‘Ja hoor,’ antwoordt haar moeder. ‘Ik zal een kartonnen doos meenemen. En een lekker warme oude lap. Ik ben al onderweg.’

‘Goed zijn ouders soms,’ zegt meester Bert.